

229

UCHWAŁA Nr 270 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 sierpnia 1966 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad finansowania inwestycji organizacji spółdzielczych.

Na podstawie art. 58 § 2 oraz art. 178 § 1 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o spółdzielniach i ich związkach (Dz. U. Nr 12, poz. 61) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 162 Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 1963 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji organizacji spółdzielczych (Monitor Polski z 1963 r. Nr 45, poz. 224 oraz z 1964 r. Nr 23, poz. 101) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule po wyrazie „inwestycji” wprowadza się wyrazy „i kapitalnych remontów”;
- 2) w § 2:
 - a) w ust. 2 pkt 1 skreśla się wyrazy „których potrzeba wynikała w toku realizacji planu rocznego”;
 - b) w ust. 9 skreśla się wyrazy „oraz — w odniesieniu do robót wykonywanych systemem zleconym — umowy zawartej na podstawie decyzji wojewódzkiej komisji rozdziału robót lub oświadczenia, że dany wykonawca nie jest objęty rozdzielnikiem wojewódzkiej komisji rozdziału robót”;
 - c) skreśla się ust. 10;
- 3) w § 5 ust. 1 po wyrazie „produkcyjne” dodaje się wyrazy „i remonty kapitalne”, a wyraz „inwestycyjnego” zastępuje się wyrazami „inwestycyjno-remontowego”;
- 4) w § 6:
 - a) w ust. 1 w zdaniu pierwszym wyraz „inwestycyjny” zastępuje się wyrazami „inwestycyjno-remontowy”, a pkt 1 otrzymuje brzmienie: „1) z odpisów amortyzacyjnych na wymianę i na kapitalne remonty”;
 - b) w ust. 2 wyraz „inwestycyjnego” zastępuje się wyrazami „inwestycyjno-remontowego”;
- 5) w § 7 w ust. 4 wyraz „inwestycyjnego” zastępuje się wyrazami „inwestycyjno-remontowego”, a w ust. 5 wyraz „inwestycyjnych” zastępuje się wyrazami „inwestycyjno-remontowych”;
- 6) w § 8:

- a) w ust. 1 po wyrazie „inwestycji” dopisuje się wyrazy „i kapitalnych remontów”, a po wyrazie „inwestycje” dopisuje się wyrazy „i kapitalne remonty”;
- b) w ust. 3 wyraz „inwestycyjnego” zastępuje się wyrazami „inwestycyjno-remontowego”;
- c) skreśla się ust. 5, 6 i 7;

- 7) w § 9 ust. 1 dodaje się na końcu zdanie w brzmieniu: „Nakłady poniesione na opracowanie dokumentacji inwestycji nie wykorzystanej w okresie lat 2 od jej zakończenia podlegają odpisaniu w ciężar strat spółdzielni.”;
- 8) w § 13 po wyrazach „do ustalenia” dodaje się wyrazy „w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów”, a wyrazy „inwestycyjnego od zawartych w § 5” zastępuje się wyrazami „inwestycyjno-remontowego oraz finansowania kapitalnych remontów”;
- 9) w § 14 wyrazy „spółdzielni mieszkaniowych” zastępuje się wyrazami „i spółdzielni budownictwa mieszkaniowego w zakresie inwestycji mieszkaniowych”.

§ 2. Minister Finansów ogłosi w Monitorze Polskim jednolity tekst uchwały nr 162 Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 1963 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji organizacji spółdzielczych (Monitor Polski Nr 45, poz. 224) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepisy dotyczące funduszu inwestycyjno-remontowego i finansowania z tego funduszu remontów kapitalnych obowiązują od dnia 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

230

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 lipca 1966 r.

w sprawie ulg z tytułu nakładów inwestycyjno-remontowych dokonywanych w gospodarstwach rolnych, położonych na niektórych obszarach kraju.

Na podstawie art. 3 ust. 1, art. 26 ust. 2 i art. 35 ust. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 452, z 1959 r. Nr 11, poz. 61, z 1960 r. Nr 51, poz. 300 i z 1961 r. Nr 33, poz. 166) w związku z art. 5 ustawy z dnia 11 listopada 1965 r. o rozszerzeniu uprawnień gromadzkich rad narodowych w zakresie podatkowym oraz o usprawnieniu w gromadach wymiaru i poboru podatków i innych należności pieniężnych (Dz. U. Nr 46, poz. 288) oraz § 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie określenia zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzeniu oraz o udzieleniu ulg w spłaceniu należności przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom (Dz. U. z 1964 r. Nr 24, poz. 162) zarządza się, co następuje:

1. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisy zarządzenia obowiązują na obszarach kraju nie wymienionych w § 1 ust. 2 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 1 marca 1965 r. w sprawie ulg podatkowych z tytułu nakładów inwestycyjno-remontowych dokonywa-

nych w gospodarstwach rolnych, położonych na niektórych obszarach kraju (Monitor Polski Nr 12, poz. 44).

2. Podatnikom podatku gruntowego, którzy w okresie do dnia 31 grudnia 1970 r. dokonają (rozpoczną i zakończą) w swych gospodarstwach rolnych nakładów inwestycyjno-remontowych, przyznaje się — na zasadach określonych w niniejszym zarządzeniu — ulgę w podatku gruntowym, zwaną dalej „ulgą inwestycyjną”.

2. Przepisy szczegółowe.

Ulgę inwestycyjną dla gospodarstw rolnych utworzonych na podstawie przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej i w wyniku osadnictwa oraz dla gospodarstw rolnych, położonych na terenach przyczółkowych.

§ 2. 1. Podatnikom podatku gruntowego, którzy otrzymali gospodarstwa rolne bez budynków na podstawie przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej bądź w wyniku osadnictwa, przyznaje się ulgę inwestycyjną, jeżeli dokonają w swych gospodarstwach rolnych inwestycji:

- 1) gospodarczych w postaci budowy nowych lub rozbudowy albo odbudowy (kapitalnego remontu) pobudowanych przez nich budynków prowizorycznych, budowli lub

urządzeń inwentarskich i gospodarczych (obór, chlewów, pomieszczeń dla innych hodowli, stodół, szop, studni, siłosów i gnojowników);

2) mieszkaniowych w postaci budowy nowych lub rozbudowy albo odbudowy (kapitałnego remontu) pobudowanych przez nich prowizorycznych budynków mieszkalnych związanych z gospodarstwem rolnym, o ile w latach 1967—1970 dokonają również inwestycji w postaci budowy (rozbudowy lub odbudowy) budynków inwentarskich bądź gospodarczych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio:

1) do podatników, którzy w trybie w tym przepisie określonym otrzymali grunty na upelnorolnienie, a nie mieli i nie mają w ogóle budynków inwentarskich i gospodarczych;

2) do podatników, którzy posiadają gospodarstwa rolne w rejonach przyczółkowych na obszarze województw: białostockiego, bydgoskiego, kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, łódzkiego, rzeszowskiego i warszawskiego i w ogóle nie mają budynków inwentarskich i gospodarczych bądź zdołali dotychczas pobudować tylko budynki prowizoryczne.

3. Podatnikom określonym w ust. 1 i 2 przyznaje się ulgę inwestycyjną także z tytułu nakładów poniesionych na inwestycje gospodarcze w postaci przebudowy budynków mieszkalnych związanych z gospodarstwem rolnym na obory.

4. Przez „budynki prowizoryczne” rozumie się budynki o charakterze tymczasowym lub przeznaczone na rozbiórkę, nie podlegające obowiązkowemu ubezpieczeniu budynków, oraz budynki, których suma ubezpieczenia nie przekracza 10.000 zł.

5. Jeżeli podatnik bądź członkowie jego rodziny pozostający z nim we wspólnym gospodarstwie domowym albo posiadający grunty objęte wspólną gospodarką rolną w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym pracują stale poza rolnictwem bądź osiągają inne stałe przychody, których łączna suma przekracza 6.000 zł rocznie, wówczas ulga inwestycyjna przysługuje tylko z tytułu inwestycji gospodarczej.

6. Wykazy gospodarstw uprawnionych do korzystania z ulg w myśl ust. 1 i 2 sporządzają właściwe do spraw rolnych organy prezydiów powiatowych rad narodowych po uzgodnieniu z prezydiami gromadzkich rad narodowych.

7. Jeżeli gospodarstwo rolne zostało objęte wykazem określonym w ust. 6, a następnie powstały okoliczności wymienione w ust. 5, traci ono prawo do ulgi z tytułu inwestycji mieszkaniowej począwszy od roku podatkowego, następującego po roku, w którym te okoliczności powstały.

8. Ulga inwestycyjna w stosunku do podstawy jej obliczenia wynosi:

- 1) przy inwestycjach gospodarczych — 30% nakładów poniesionych ze środków własnych i 15% nakładów pochodzących z kredytu bankowego;
- 2) przy inwestycjach mieszkaniowych — 20% nakładów poniesionych ze środków własnych i 10% nakładów pochodzących z kredytu bankowego.

Ulgi inwestycyjne dla gospodarstw rolnych, położonych na obszarach wielkich melioracji wodnych łąk i pastwisk.

§ 3. 1. Podatnikom podatku gruntowego, którzy posiadają gospodarstwa rolne na obszarach wielkich melioracji wodnych łąk i pastwisk, przyznaje się ulgę inwestycyjną, jeżeli dokonają w swych gospodarstwach rolnych inwestycji gospodarczych w postaci budowy, rozbudowy lub odbudowy (kapitałnego remontu) obór, stodół, siłosów i gnojowników lub przebudowy budynków mieszkalnych związanych z gospodarstwem rolnym na obory.

2. Wykazy wsi, w których stosuje się ulgi, sporządzają właściwe do spraw rolnych organy prezydiów wojewódzkich rad narodowych po uzgodnieniu z organami finansowymi

prezydiów tych rad narodowych. Prezydium powiatowej rady narodowej może uzależnić stosowanie ulgi inwestycyjnej w poszczególnych wsi od zawarcia i wykonania przez podatników umów kontraktacji młodego bydła rzeźnego lub mleka. Wykazy wsi objętych ulgami oraz ewentualne uwarunkowanie udzielania ulg kontraktacją ustalają prezydium rad narodowych w formie uchwał, które ogłaszają w sposób przyjęty dla przepisów prawnych wydawanych przez rady narodowe.

3. Ulga inwestycyjna w stosunku do podstawy jej obliczenia wynosi 30% nakładów ze środków własnych i 15% nakładów poniesionych z kredytu bankowego.

4. Ogólna kwota ulg inwestycyjnych w poszczególnych województwach powinna mieścić się w granicach określonych przez Ministerstwo Finansów. Rozdziału kwoty ulg między poszczególne powiaty dokonuje właściwe prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Zakres terytorialny ulg (ust. 2) powinien być dostosowany do możliwości wynikających z wyznaczonej ogólnej kwoty ulg.

Ulgi inwestycyjne dla nabywców samodzielnych gospodarstw rolnych od Państwa lub od właścicieli gospodarstw zaniedbanych ekonomicznie.

§ 4. 1. Podatnikom podatku gruntowego, których grunty nabyte jako samodzielne gospodarstwa od Państwa lub od właścicieli gospodarstw zaniedbanych ekonomicznie podlegają zwolnieniu od podatku gruntowego na podstawie § 4 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 września 1965 r. w sprawie zwolnień i obniżek w podatku gruntowym (Monitor Polski Nr 59, poz. 302), przyznaje się ulgę inwestycyjną, jeżeli dokonają w swych gospodarstwach rolnych inwestycji gospodarczych i mieszkaniowych, określonych w § 2 ust. 1, 3 i 4 i odpowiadających warunkom tam wymienionym. Przepisy § 2 ust. 5 i 7 stosuje się odpowiednio.

2. Ulga inwestycyjna w stosunku do podstawy jej obliczenia wynosi:

- 1) przy inwestycjach gospodarczych — 50% nakładów ze środków własnych i 30% nakładów poniesionych z kredytu bankowego;
- 2) przy inwestycjach mieszkaniowych — 30% nakładów ze środków własnych i 15% nakładów poniesionych z kredytu bankowego.

3. Ulgę inwestycyjną stosuje się od roku następującego po ostatnim roku zwolnienia gruntów od podatku gruntowego, jeżeli w ciągu okresu zwolnienia gruntów od tego podatku pełna kwota ulgi, jaka przysługuje podatnikowi z tytułu nakładów, nie zostanie całkowicie potrącona z pozostałych określonych w § 10 ust. 7 należności pieniężnych oraz w formie umorzenia rat (kapitału wraz z oprocentowaniem) za nabyte od Państwa samodzielne gospodarstwa (§ 10 ust. 8).

Ulgi inwestycyjne dla gospodarstw rolnych, położonych na obszarach słabo zagospodarowanych.

§ 5. 1. Upoważnia się prezydium powiatowych rad narodowych do wprowadzenia ulg inwestycyjnych we wsiach położonych na obszarach określonych w ust. 2 podatnikom podatku gruntowego, którzy w swoich gospodarstwach rolnych dokonają inwestycji gospodarczych w postaci budowy nowych, rozbudowy lub odbudowy (kapitałnego remontu) budynków, budowli lub urządzeń inwentarskich i gospodarczych (obór, chlewów, pomieszczeń dla innych hodowli, stodół, szklarni, siłosów, studni i gnojowników) albo przebudowy budynków mieszkalnych związanych z gospodarstwem rolnym na obory bądź w postaci założenia (budowy) nowych inspektów betonowanych na powierzchni co najmniej 30 m² albo założenia nowych sadów na powierzchni co najmniej 1/2 ha.

2. Przepis ust. 1 może być stosowany na obszarach tych wsi spośród uznanych za słabo zagospodarowane na podstawie § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

8 czerwca 1955 r. w sprawie obniżek i ulg w podatku gruntowym (Dz. U. z 1955 r. Nr 23, poz. 145, z 1956 r. Nr 14, poz. 71 i z 1962 r. Nr 24, poz. 107), w których dla szybkiego uruchomienia rezerw produkcyjnych szczególnie pilnym zadaniem jest aktywizacja budownictwa gospodarczego. W województwach, w których przed rokiem podatkowym 1962 nie stosowano obniżek w podatku gruntowym dla wsi słabo zagospodarowanych, przepis ust. 1 może być stosowany we wsiach, w których wprawdzie nadal nie stosuje się tych obniżek, ale te wsie są słabo zagospodarowane w rozumieniu przepisu powołanego w zdaniu poprzedzającym i zachodzą pozostałe okoliczności określone w tym zdaniu.

3. Ulga inwestycyjna w stosunku do podstawy jej obliczenia wynosi 20% nakładów poniesionych ze środków własnych i 10% nakładów pochodzących z kredytu bankowego.

4. Przepis § 3 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Ulg inwestycyjne dla gospodarstw zaniedbanych ekonomicznie.

§ 6. 1. Upoważnia się prezydium powiatowych rad narodowych do wprowadzenia ulg inwestycyjnych dla podatników podatku gruntowego, których gospodarstwa rolne, stosownie do obowiązujących przepisów, zostały lub zostaną uznane za zaniedbane ekonomicznie i objęte pomocą Państwa, jeżeli w tych gospodarstwach dokonają inwestycji:

- 1) gospodarczych w postaci budowy nowych, rozbudowy lub odbudowy (kapitałnego remontu) budynków, budowli lub urządzeń inwentarskich i gospodarczych (obór, chlewni, pomieszczeń dla innych hodowli, stodoł, szop, szklarni, studni, silosów i gnojowników) albo przebudowy budynków mieszkalnych związanych z gospodarstwem rolnym na obory bądź w postaci założenia (budowy) nowych inspektów betonowanych na powierzchni co najmniej 30 m² albo założenia nowych sadów na powierzchni co najmniej 1/2 ha;
- 2) mieszkaniowych w postaci budowy nowych, rozbudowy lub odbudowy (kapitałnego remontu) budynków mieszkalnych związanych z gospodarstwem rolnym, o ile w latach 1967—1970 dokonają również inwestycji w postaci budowy (rozbudowy lub odbudowy) budynków inwentarskich i gospodarczych.

2. Przepisy § 2 ust. 5 i 7 stosuje się odpowiednio.

3. Ulga inwestycyjna w stosunku do podstawy jej obliczenia wynosi 30%.

4. Przepisy ust. 1 i 3 stosuje się pod warunkiem zawarcia przez podatnika z prezydium gromadzkiej rady narodowej umowy o dokonanie w gospodarstwie rolnym w określonym w umowie czasie inwestycji, wymienionych w ust. 1, w zakresie odpowiadającym potrzebom danego gospodarstwa i wykonania tej umowy. W tym celu prezydium gromadzkiej rady narodowej zwróci się do właścicieli gospodarstw rolnych, z którymi zawarło umowy na podstawie uchwały nr 205 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 10 lipca 1962 r. w sprawie pomocy Państwa dla gospodarstw zaniedbanych ekonomicznie, o uzupełnienie umów w omawianym zakresie. Ze swej strony prezydium gromadzkiej rady narodowej w wykonaniu umowy podejmie uchwałę w sprawie odroczenia podatnikowi płatności bieżących tej części należności pieniężnych (§ 10 ust. 7), jaka od podatnika nie będzie się należała po przyznaniu mu w przyszłości ulgi inwestycyjnej w związku z zakończeniem inwestycji. Odroczenie płatności może nastąpić na okres do zakończenia inwestycji, nie dłużej jednak niż na okres dwóch lat. Decyzje o odroczeniu wydaje biuro gromadzkiej rady narodowej opierając się na uchwałę prezydium tej rady.

3. Przepisy wspólne.

§ 7. 1. Podstawę obliczenia ulgi inwestycyjnej stanowi wartość zużytych przy inwestycji materiałów i robocizny, zwana dalej „nakładami”.

2. Ulgę stosuje się, gdy wartość nakładu wynosi przy inwestycjach budowlanych co najmniej 4.000 zł, a przy założeniu inspektów i sadów — co najmniej 2.000 zł. Prezydium wojewódzkich rad narodowych mogą — w zależności od miejscowych warunków — obniżyć kwoty określone w zdaniu poprzedzającym, nie więcej niż o 25%.

3. Jeżeli podatnik dokonał inwestycji również z kredytu bankowego, wówczas ulgę stosuje się początkowo z tytułu sumy wydatkowanej na inwestycje z własnych funduszy podatnika, natomiast ulgę z tytułu nakładów poniesionych z kredytów stosuje się w miarę spłaty tych kredytów, dokonywanej w terminie określonym w § 10 ust. 5.

§ 8. W razie dokonania inwestycji w postaci budowy nowego budynku (budowli) inwentarskiego lub gospodarczego bądź budynku mieszkalnego związanego z gospodarstwem rolnym, podstawę obliczenia ulgi inwestycyjnej stanowi suma ubezpieczenia budynku, ustalona przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń dla celów ubezpieczenia budynków. Na żądanie podatnika organ finansowy obowiązany jest jednak ustalić wartość nakładów poniesionych z tytułu takiej inwestycji na podstawie rachunków (§ 9 ust. 1 pkt 2) i przyjąć ją za podstawę obliczenia ulgi.

§ 9. 1. W razie dokonania inwestycji w postaci rozbudowy lub odbudowy (kapitałnego remontu) budynku (budowli) inwentarskiego lub gospodarczego bądź budynku mieszkalnego związanego z gospodarstwem rolnym albo przebudowy takiego budynku mieszkalnego na oborę oraz budowy, odbudowy lub rozbudowy studni, szklarni, inspektów, silosów lub gnojowników, za podstawę obliczenia ulgi inwestycyjnej przyjmuje się wartość nakładów ustaloną:

- 1) albo na podstawie oryginalnych dowodów (rachunków) zakupu materiałów budowlanych zużytych przy inwestycji z doliczeniem kosztów robocizny w wysokości określonej w tabeli stanowiącej załącznik do zarządzenia;
- 2) albo na podstawie oryginalnych dowodów (rachunków) zakupu materiałów budowlanych zużytych przy inwestycji oraz dowodów (rachunków), stwierdzających koszty robocizny obcej.

2. W razie zbiegu przebudowy budynku mieszkalnego na oborę z budową nowego budynku mieszkalnego związanego z gospodarstwem rolnym, od której to inwestycji mieszkaniowej w myśl zarządzenia ulga nie przysługuje, za podstawę obliczenia ulgi z tytułu przebudowy przyjmuje się po 8.000 zł za każde nowe stanowisko przygotowane dla krów w budynku przebudowanym.

3. Decyzja co do stosowania na obszarze danego powiatu jednej z zasad określonych w ust. 1 należy do prezydium powiatowej rady narodowej. W zależności od potrzeb i miejscowych warunków prezydium powiatowej rady narodowej może też wprowadzić dla poszczególnych gromad różne zasady ustalenia podstawy obliczenia ulgi.

4. W razie powzięcia decyzji co do stosowania na terenie danego powiatu zasady określonej w ust. 1 pkt 1, prezydium gromadzkiej rady narodowej — w zależności od miejscowych warunków — po uzgodnieniu z właściwym do spraw budownictwa organem prezydium powiatowej rady narodowej ustala w ramach tabeli (ust. 1 pkt 1) konkretny procent kosztów robocizny w stosunku do wartości materiałów, jaki będzie stosowany w danej gromadzie.

5. Jeżeli inwestycja została dokonana w postaci założenia nowego sadu (§ 5 ust. 1 i § 6 ust. 1 pkt 1), ustalenia wartości nakładów dokonuje się przy zachowaniu zasady określonej w ust. 1 pkt 2.

6. Bez względu na to, jaką zasadę ustalenia podstawy obliczenia ulgi stosuje się na danym obszarze, na żądanie podatnika organ finansowy obowiązany jest ustalić wartość nakładów poniesionych w gospodarstwie podatnika całkowicie na podstawie rachunków (ust. 1 pkt 2).

§ 10. 1. Jeżeli na pokrycie nakładu inwestycyjnego podatnik korzystał z kredytu bankowego, ulga inwestycyjna nie może przekraczać kwoty stanowiącej 60% nakładów po-

niesionych ze środków własnych. Przepisu tego nie stosuje się do podatników określonych w §§ 3, 4 i 6.

2. Ulgi zastosowane dla danego podatnika w okresie obowiązywania zarządzenia nie mogą przekraczać łącznie 50.000 zł, w tym kwota ulgi z tytułu inwestycji mieszkaniowej nie może być wyższa od kwoty ulgi z tytułu inwestycji gospodarczej.

3. Ulgę stosuje się przy wymiarze podatku gruntowego i należności pieniężnych, określonych w ust. 7. Jeżeli inwestycje zostały zakończone po dokonaniu wymiaru albo wniosek o ulgę złożony został po dokonaniu wymiaru, wówczas ulgę stosuje się poczynając od tego roku, w którym decyzja przyznająca ulgę została wydana, po uprzednim wznowieniu postępowania podatkowego.

4. Ulgę za dany rok podatkowy przyznaje się w granicach do 100% rocznego wymiaru podatku gruntowego i należności pieniężnych, określonych w ust. 7, a w pierwszym roku jej stosowania — w granicach nie zapłaconych jeszcze rat.

5. W razie niewyczerpania w roku podatkowym, w którym inwestycje zostały zakończone bądź w którym decyzja w sprawie ulg została wydana (ust. 3 zdanie drugie), całej kwoty ulgi, jaka przysługuje podatnikowi, ulgę stosuje się w okresie do 10 lat, licząc od roku zakończenia inwestycji bądź wydania decyzji. W wypadku określonym w § 4 ust. 3 okres podany w zdaniu poprzedzającym liczy się od roku podatkowego następującego po upływie ostatniego roku zwolnienia gruntów od podatku gruntowego.

6. Jeżeli podatnik posiada zaległości w zobowiązaniach pieniężnych w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 11 listopada 1965 r. o rozszerzeniu uprawnień gromadzkich rad narodowych w zakresie podatkowym oraz o usprawnieniu w gromadach wymiaru i poboru podatków i innych należności pieniężnych (Dz. U. Nr 46, poz. 288) ulgę stosuje się przede wszystkim w trybie umorzenia kwoty zaległości, odpowiadającej części nakładów stanowiących podstawę obliczenia ulgi. W wypadkach określonych w § 6 ulgę stosuje się przede wszystkim w bieżących należnościach, a następnie w zaległościach, nie wyłączając należności scalonych.

7. Jeżeli ulga z tytułu nakładów inwestycyjno-remontowych przekracza w danym roku podatkowym kwotę podatku gruntowego, wówczas niezależnie od ulgi w podatku gruntowym stosuje się ulgę w należnościach Państwowego Funduszu Ziemi, a w okresie pierwszych trzech lat stosowania ulgi, także w opłacie melioracyjnej — w wysokości różnicy pomiędzy kwotą ulgi w podatku gruntowym a kwotą ulgi przysługującej z tytułu inwestycji. Przepis niniejszego ustępu stosuje się odpowiednio do podatników całkowicie zwolnionych od podatku gruntowego.

8. Jeżeli podatnik nabył grunty od Państwa (§ 4) bez budynków lub z budynkami nie nadającymi się do użytku z powodu ich złego stanu, bądź których rozmiar był za mały do potrzeb gospodarstwa, a dokonane w danym roku podatkowym potrącenia w podatku gruntowym i należnościach określonych w ust. 7 nie wyczerpują pełnej kwoty ulgi inwestycyjnej, wówczas właściwy oddział Panku Rolnego, na wniosek prezydium gromadzkiej rady narodowej, umorzy — na poczet ulgi — w całości lub w części przypadającą do zapłaty w tym roku ratę kapitałową za nabyte gospodarstwo rolne wraz z oprocentowaniem. Przepis zdania poprzedzającego stosuje się także w latach następnych, aż do wyczerpania pełnej kwoty ulgi, jaka przysługuje podatnikowi z tytułu nakładów, nie dłużej jednak niż w okresie wymienionym w ust. 5.

§ 11. W razie zbiegu u podatnika ulg przewidzianych w niniejszym zarządzeniu dla różnych kategorii gospodarstw rolnych przyznaje się mu ulgę najkorzystniejszą.

§ 12. 1. Osoby ubiegające się o ulgę powinny złożyć odpowiedni wniosek do właściwego biura gromadzkiej rady

narodowej w ciągu trzech miesięcy po zakończeniu inwestycji.

2. We wniosku podatnik powinien m. in. podać, czy sam lub wspólnie z nim gospodarujący członek rodziny korzystał z kredytu na dokonaną inwestycję i w jakiej wysokości.

3. W wypadkach określonych w § 9 ust. 1 pkt 1 podatnik obowiązany jest dołączyć do wniosku oryginalne rachunki za materiały zużyte przy inwestycji, a w wypadkach określonych w § 9 ust. 1 pkt 2, ust. 5 i ust. 6 — również oryginalne rachunki za robocizną obcą. Rachunki te zwraca się podatnikowi z zamieszczoną na nich adnotacją, że zostały wykorzystane przy rozpatrzeniu wniosku o ulgę.

§ 13. 1. Po otrzymaniu wniosku o przyznanie ulgi biuro gromadzkiej rady narodowej:

- 1) zbada, czy w myśl prawa budowlanego na dany rodzaj robót wymagany był zatwierdzony plan lub zezwolenie i czy podatnik te dokumenty otrzymał; jeżeli podatnik wbrew przepisom prawa budowlanego takich dokumentów nie posiada, biuro gromadzkiej rady narodowej wzywa podatnika o przedstawienie w terminie miesięcznym takich dokumentów, uprzedzając go, że w razie niedopełnienia tego obowiązku wnioski o przyznanie ulgi pozostanie bez rozpatrzenia;
- 2) w wypadkach określonych w § 9 ust. 1 i 2 zbada, czy roboty zostały faktycznie wykonane, czy objęte nimi budynki, budowle lub urządzenia inwentarskie i gospodarcze nadają się do użytku, czy wysokość nakładów materiałowych objętych rachunkami nie budzi wątpliwości, a podana w rachunkach cena robocizny odpowiada miejscowym warunkom, a ponadto w wypadkach określonych w § 9 ust. 2 ustali ilość nowych stanowisk przygotowanych dla krów w budynkach przebudowanych na obory;
- 3) w wypadkach określonych w § 8 zwraca się do inspektoratu powiatowego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń o podanie sumy ubezpieczenia budynku.

2. Jeżeli zastosowanie ulgi zależne jest od spłaty zaciągniętego kredytu na inwestycje budowlane, biuro gromadzkiej rady narodowej zawiadamia o tym właściwy bank (instytucję kredytową), który obowiązany jest poinformować biuro o wysokości udzielonego kredytu oraz corocznie informować, jaką kwotę kredytu w danym roku podatnik spłacił.

§ 14. Jeżeli podatnik rozpoczął inwestycje gospodarcze (zgromadził materiały budowlane, przystąpił do budowy fundamentów itp.), wówczas przed terminem zakończenia inwestycji może on złożyć wniosek do biura gromadzkiej rady narodowej o odroczenie płatności tej części podatku gruntowego i innych należności pieniężnych (§ 10 ust. 7), jaka nie będzie się od niego należała po przyznaniu mu w przyszłości ulgi w związku z zakończeniem inwestycji. Podatnik powinien oświadczyć we wniosku, jaką kwotę nakładu pokrył z własnych funduszy.

§ 15. 1. Decyzje w sprawie przyznania ulg inwestycyjnych wydają biura gromadzkich rad narodowych, właściwe w sprawach wymiaru podatku gruntowego.

2. O przyznanych ulgach zawiadamia się podatników odrębnymi decyzjami. Ponadto — na obszarze gromad — wykazy podatników z podaniem wysokości przyznanych ulg podaje się do wiadomości mieszkańcom wsi przez wywieszenie tych wykazów na tablicach ogłoszeń na okres co najmniej dwóch tygodni.

4. Przepisy końcowe.

§ 16. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio na obszarze miast i osiedli.

§ 17. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r., z tym że stosuje się je również do wypadków, w których podatnik w okresie od ogłoszenia zarządzenia do dnia jego wejścia w życie zgromadził materiał budowlany i posiada za niego rachunki.

Minister Finansów: J. Albrecht

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 lipca 1966 r. (poz. 230).

TABELA PROCENTOWYCH NARZUTÓW DO WARTOŚCI NAKŁADU MATERIAŁÓW DLA CELÓW SZACUNKOWEGO OBLICZANIA PODSTAWY ULGI INWESTYCYJNEJ

Lp.	Grupy materiałów remontowo-budowlanych	Procentowy narzut	
		od	do
1	betoniarskie i murarskie	45	65
2	blacharskie i dekarские	65	80
3	ciesielskie i stolarskie	65	80
4	instalacyjno-elektryczne	70	85
5	malarskie	85	100
6	szklarskie	30	40
7	ślusarskie	60	75
8	zduńskie	45	60
9	studniarskie	35	45
10	inne	40	60

- Pouczenie:** Szacunkową podstawę, od której oblicza się wysokość ulgi inwestycyjnej, ustala się w następujący sposób:
- sumuje się rachunki za materiały tej samej grupy i uzyskaną kwotę zwiększa się o odpowiedni narzut, otrzymując w ten sposób wartość nakładu inwestycyjnego, dokonanego w ramach tej grupy materiałów,
 - w sposób podany pod lit. a) ustala się wartość nakładów dokonanych w ramach każdej pozostałej grupy materiałów oddzielnie,
 - następnie sumuje się otrzymane z poprzednich obliczeń kwoty nakładów dokonanych w ramach poszczególnych grup materiałów i otrzymuje się wartość ogólną nakładów, stanowiącą podstawę do obliczenia ulgi.

231

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 16 sierpnia 1966 r.

w sprawie sprzedaży napojów alkoholowych przez placówki przemysłu gastronomicznego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 zarządzenia nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1966 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 24, poz. 123), zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W placówkach przemysłu gastronomicznego, zwanych dalej „zakładami”, sprzedaż i podawanie napojów o zawartości więcej niż 18% alkoholu, zwanych dalej „napojami alkoholowymi”, może być dokonywana tylko w oryginalnych zamkniętych butelkach, jeżeli zamówienie obejmuje ilość odpowiadającą objętości butelek występujących w obrocie towarowym.

2. Otwieranie butelek w wypadkach określonych w ust. 1 powinno odbywać się tylko w obecności konsumenta.

§ 2. 1. Sprzedaż przez zakłady napojów alkoholowych na kieliszki może być dokonywana:

- jeżeli konsument zamówi ilość napojów alkoholowych mniejszą od ilości występującej w oryginalnych zamkniętych butelkach w obrocie towarowym,
- w wypadkach określonych na podstawie odrębnych przepisów w drodze uchwały właściwej rady narodowej.

2. Przy sprzedaży napojów alkoholowych na kieliszki mogą być używane wyłącznie kieliszki z kreską, określającą pojemność kieliszka.

3. Zakłady prowadzące sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych powinny być zaopatrzone w przyrządy do mierzenia objętości tych napojów.

§ 3. Traci moc zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 23 maja 1963 r. w sprawie sprzedaży napojów alkoholowych przez uspołecznione placówki przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 48, poz. 241).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Handlu Wewnętrznego: E. Sznajder

232

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 31 sierpnia 1966 r.

w sprawie pozarynkowej sprzedaży artykułów jednostkom gospodarki uspołecznionej i organizacjom społecznym przez placówki uspołecznionego handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 ust. 1 zarządzenia nr 40 Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 maja 1966 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie sprzedaży przez placówki handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 24, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Odbiorcami pozarynkowymi w rozumieniu zarządzenia są:

- jednostki gospodarki uspołecznionej (jednostki i zakłady budżetowe, przedsiębiorstwa państwowe i ich zjednoczenia, banki państwowe oraz inne państwowe jednostki organizacyjne, spółdzielnie i ich związki, kółka rolnicze i ich związki),
- organizacje społeczne dokonujące zakupów artykułów na własne potrzeby i do